ülemaks ja palus lubatud tuhat rubla. Nõnda olid ühekorraga kolm rikast priimeest Konglamääle saanud. Üks üksik weike talukoht, mõisa metsa taga, kus wanast kangur oli elanud, ja rohkem kahe pääwased põllu ja heina maad olid, aga mis wiimsel aastadel puustus seisnud, sai kutsari Jürile, teine weel ilusam talukoht, kus hooneid peal ei olnud, aga selle eest laiemaid põlduśi ja heinamaid, anti aida Willemile. Jaakub, kes natuke Saksakeelt oskas, himustas isanda seisust, ja leidis ka mõne nädala pärast õnnelikult Urwakas junkru teenistust.“

„Kudas Willem siis Tallinna elama sai, kui tal päris maa-koht oli?“ küsis Kaarel.

„Rumaluse läbi,“ — kostis Tõnis. „Poole aasta pärast tuli Willem noore herra palwele, kes wäeteenistusest ennast wallali oli peastnud ja nüüd Konglamäe mõisa walitses, ja palus alandlikult, et noor herra wihaks ei wõtaks, kui ta saadud koha asemel ennemine lubatud raha wõtaks.“ Herra ütles: „Hää meelega, mul on se üks kõik; aga ma kardan, sa leiad selle kaubaga petust. Se koht on paljo enam wäärt kui tuhat rubla, ja jääb sulle ja lastele päriseks.“ — „Olgo kuda on,“ kostis Willem, „ma olen nüüd üks priimees, wõin oma tahtmist mööda kui lind igale poole lennata; miks pärast peaksin ma talupoea seisusesse tagasi astuma, ja kohta kui kammitsa oma jala külge kõitma? Peale seda on mul soowimine lapsi natuke lasta koolitada, mis linna kohal palju hõlpsam on kui maal. Ma ise oskan,

kuda noor herra teadwad, kaunist kingsepa tööd, misga linnas mõne kopika wõin pealeteenida. Hakaksin siin palja koha peal elumaja ja muid hooneid ehitama, se kulutaks mul kõik tännini kokupandud pisukesed raha kopikad, ja siiski on alles teadmata, kas lastest kedagi pärast mind majaperemeheks tahaks asuda.“ — Herra täitis tema soowimise; Willem sai koha asemele tuhat rubla ja läks Tallinna. Seal leidis ta ühe mõisniku majas koeamehe teenistust, mis läbi maksuta korteri ja ahju kütist sai, kingsepa tööga raha teenis, misga enamist kõik weiked igapääwased wäljaandmised majas wõis ärateasuda, et aasta lõpul raha intressidest ika mõned rublad weel ülejäiwad. Willem elas surmani priskest ja jätis kaunikese wara lastele päranduseks, kuda edespidi, kui lastest hakan jutustama, pikemalt tahan kuulutada. Ka toa Jaakubi lugu läks esiotsalt häästi korda; leiwawanemad olid tema teenistusega rahul, ja kwald teda mõnikord kiitjaks ja nülgijaks sõimas siis ei tohi sest suuremat lugu pidada, sest arwasi on seda walitseja leida, kes igaühe meelepärast oskab teha, — weel arwemast niisuguśi, kes sulase seisuse tõusnud oma uhkust jõudwad tallitseda.“

„Enne kui raha-meestest pikemalt sahkan,“ — lisas Tõnis jutu — „pean esiteks kutsari Jürist rääkima, kes mõisast talurahwa seisusesse tagasi oli astunud. Seda ei ole üleliiga meie maal leida, kus teenistusest peasnud mõisa-mehed jälle põllutööle — kui wõerdund laps ema rinnale — teistkord tagasi lä-